

128
Toulu-wirsi,

toikohon pantu Turun kirkosta

Sathian Kirkkoherralta

vuonna 1751.

Wacklin, Samuel

P 799 d

H 217

uusi painos.

Paino-lupa annettu.

Turun Konsistoriumissa Tammiukuun 4 p:nä 1854.

Käsytllä:

A. G. Kindell.

Turussa,

J. C. Frenckellin ja Pojan kirja painosssa,

1854.

Eup painos 1751.

Parhaan: *Epäpuke. Jos minä saattaisin sanoa, Selvitellä*
Suomen Kielin/ Mä omla mieheni tekopi/ Janku- Wopon
Jengalaisen Panipin paperin nölle haikheille laulettu
van skahutaisen laikiältä Oulussa omalle maalle.

Udeljitteni/ muriekaistille/ Sifareille suosia-
Olhugi ut allipit Lahjuttajin lahjasetti Raikohille
Muorille iki/ Jant on casti cauvenhana/ Oulussa
omaine ~~Anti~~ / Turus ainoa Anoppi. Lapsillekhiäsiä.
Antaisiin Turunmuurui. Mut on melkian minulle/
Kekho Kielin Kääntyminen Pehmonen/ puhden peopi-

Nuotti on tämä: Siit' on meill' iloinen aika j. n. e.
 Taiwan caatengin todelta jehnoon apian vuosa/
 Jai on itzeläis iloinen Sydämen tytyttelvä/
 Punni ta *J* *umalan raemongin* *tove* *illehen* *olevar.*
 ks' pillti synthi Betlehemis, Jonka

wertaa en minä tiedä. Se ompi it-
 se Jumal' ja Mies. Meit' tahtoo Taimaa-
 seen wiedä. Ei taida Hän enää nyt olla
 salas, Siis Taimahast' astupi tänne alas.
 Ei katso köyhiä ylon. Itsens ihmisen lap-
 seks laittaa, Jumalan lapsiks näin meitä
 saattaa. Jumal' ihmisen langoksi tuli.

2. D kuinka on autuas Ihmisen' olla,
 Kosk' Jumala näin kunnioittaa Ihmistä,
 ja tahtoo ihmiseks tulla, Meit' yhteytehen-
 sä ottaa. Nyt saa jokahainen, kuin ihmi-
 nen on, Jumalan tygö tulla ja sanoa nuon:
 "Minä olen sukua kansas. Sinä olet, o
 Jumala, Isä minull', Siit' Poikasi weli

min' olen sinull', Ja Hän on yks' liha mun
kanssan'.

3. Mitä muinen Ewalta lankeemises Tur-
meltiin Edenin majass', Se tämän lapsen
syntymises Paratuks' tuli Betle'min wajas'.
Wanhain toivo on jo tähtetty, Mutuus on
tullu, apu näytetty. Gloitkamm' syntiset
ratti, Tämä Herra on ystävä kaikille meil',
Sotk' pyhdämme löyhyä autuuden teill', Et'
syntejämm' soimaa ja matki.

4. Tämä Lapsi on olewa Tuomari maan,
Mutta niillä ei ole hätää, Sotk' hänen pääl-
lens uskawat waan, Kuin weli hän puoleens
heit' wetää; Niinkuin ei lapsesta pelkoo ole,
Waan rohkiast' sen tygö kaikki tulee; Niin
ei Tämä peljätä ketään. Hänen heikko ja
halpa ja köyhä tilans Meitä köyhiä, hal-
poja rohwisee kanss' Turwalla käymähän
eteen.

5. Tässä nähdähän lempi ja ystäväi-
shyys Tämän Lapsen filmis' ja huulis';
Sillä hän on niin armoa täys, Ettei sitä
yksikän luulis. Et's usk' kuin hän on sinull'
armelias, Et's olet syntinen wihelijäs; D

tätä kallista lahjaa! Jonk' Jumala näin
meill' antoi, Ja Neitsyen kohtu nyt edeskan-
toi: Täm' on Rauhan merkki meill' wahwa.

6. Kuka on, jof' ei wanhan syntymäns
wuoks', Larwitse hu'at' ylitfens', Waan ne
tämän äsken syntyneen luoks' Uskolla tur-
wakoon itsens, Niin tämä, kuin syntyn' on
synnitä, Seit' kaikkia uudesta synnyttää,
Mielen ja sydämmen muuttaa. Nyt siis
tälle Lapselle sydämmes ann', Sitä warten
on Sumal' sen seimehen pann'. Ohmettele
tätä uutta.

Isot ilmoisa imehet!

Maassa merkit mainittawat!

Ilon ääni ihmeellinen!

Rauhan rakkahan sanoma!

Sowinnon suloinen saarna!

Kiitos, kunnia Jumalan!

Tänne nuoret, tänne wanhat!

Paris Paimenten parasten,

Joukossa Jumalan Lasten,

Tätä Lasta laupiaasta

Kapalossa katsomahan,

Seimesä sylelemähän.

Reenpää

Arkikirjallisuus

Wacklin

ai